

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 20. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Torsdag den 3. marts 2016
Tidspunkt: Kl. 14.40
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Mette Gjerskov (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Jakob Ellemann-Jensen (V), Christina Egelund (LA), Peter Hummelgaard Thomsen (S), Anne Paulin (S) og Finn Sørensen (EL).

Desuden deltog: Statsminister Lars Løkke Rasmussen.

Punkt 1. Afrapportering vedrørende Det Europæiske Råd den 18.-19. februar 2016 og forelæggelse af det uformelle møde i Det Europæiske Råd den 7. marts 2016

Det Europæiske Råd 18-19/2-16 – bilag 8 (konklusioner fra mødet i Det Europæiske Råd)

Statsministeren: Vi har for øjeblikket en høj kadence i Det Europæiske Råd med mange møder. Antallet af møder kan man diskutere, men det skal vi ikke nu. Først og fremmest skal jeg kommentere det møde, der blev holdt den 18.-19. februar, hvor der var to emner på dagsordenen: Storbritanniens forhold til EU og migration.

Storbritanniens forhold til EU

Statsministeren: For så vidt angår Storbritanniens forhold til EU, lykkedes det efter vanskelige forhandlinger at opnå enighed om en særdeles god pakke. Det blev et meget langt møde, forhandlingerne trak ud. Der var et normalt topmøde torsdag, en god, lang drøftelse over middagen og bilaterale møder hele fredagen mellem formanden for DER og premierminister Cameron og de enkeltlande, der havde særlige synspunkter. Til sidst havde vi et intensivt forløb, hvor det hele faldt på plads. Generelt var stemningen båret af en vilje til kompromis, men det skete bestemt ikke uden sværds slag. Der kom et resultat ud af det, som efter min mening giver et glimrende udgangspunkt for den kommende folkeafstemning. Alle de ønsker, Cameron lagde frem i efteråret, blev imødekommet. Han fik nok mere med hjem, end mange havde ventet for bare et par måneder siden. Det er på den vægt, det hele skal vejes, for det er ham, der har et behov, og som skal være tilfreds. Så kan vi andre også være det. Afhængigt af hvor man står, må man tro og håbe, at briterne stemmer sig til at forblive i EU den 23. juni. Det er i alle henseender i vores interesse. Aftalen træder først i kraft, når der er stemt ja i Storbritannien, og jeg mener, at pakken har et indhold, som rækker ud over kun at kunne bruges i en britisk folkeafstemning. Den er også af interesse for os andre og fremmer nogle prioriteter, vi længe har haft.

Jeg vil gerne fremhæve seks elementer i aftalen, som jeg mener vi fra dansk side kan være tilfredse med:

20. Europaudvalgsmøde

For det første indeholder aftalen en rigtig god tekst om velfærdsydelser, som jeg tror vil være en hjælp for Danmark og ligesindede lande, når vi skal drøfte spørgsmålet om velfærdsydelser i andre sammenhænge. Her håber jeg at aftalen kan være med til at sætte en ny kurs.

For det andet lykkedes det at få en aftale i stand om indeksering af børneydelser. Så hvis briterne stemmer ja, vil Danmark på lige fod med Storbritannien kunne indeksere børnechecken med det samme, og fra 2020 kan man også gøre det for dem, der allerede er her. Det har været en vigtig prioritet for os, og det var også et af de meget vanskelige spørgsmål under topmødet, som det krævede en aktiv dansk indsats at få til at falde på plads i den form, det nu har.

For det tredje kan vi glæde os over, at Metockdommen nu bliver rullet tilbage. Vi har tidligere fra dansk side forsøgt at få ændret EU-lovgivningen på feltet, og det lykkes så nu som en del af en større pakke.

Et fjerde rigtig godt element set med danske øjne er, at aftalen fastslår en række vigtige principper om sikring af ikkeeurolandes interesser. Det bliver slået fast, at nye tiltag, som eurolandene beslutter sig for, skal være åbne og frivillige for ikkeeurolande, og at spørgsmål, som vedrører EU28, skal drøftes og besluttes af alle 28 medlemslande. Det har længe været en dansk prioritet at få det understreget, så det er godt.

For det femte får de nationale parlamenter mere indflydelse. Folketinget får på linje med de øvrige nationale parlamenter mulighed for at trække et såkaldt rødt kort, hvis de finder, at et forslag overtræder nærhedsprincippet. Det arbejdede Danmark allerede for under forhandlingerne om Lissabontraktaten, og det er positivt, at der nu er fundet en løsning.

Og endelig for det sjette er det set med danske øjne positivt, at teksten sender et klart signal om, at vi skal styrke Europas konkurrenceevne, bl.a. ved at reducere virksomhedernes administrative byrder og ved at indgå flere frihandelsaftaler. Det er en liberal økonomisk kurs, vi kun kan være glade for.

På de her seks punkter synes jeg at aftalen peger fremad for alle. Og foruden de elementer er der også fundet en løsning på det britiske krav om en 4-årig optjeningsperiode for de særlige britiske løntilskud til lavtlønsjob, de såkaldte in work-benefits, og dermed på den særlige situation, Storbritannien har oplevet med et ekstraordinært stort indtryk af EU-arbejdstagere. Ordningen er formuleret generelt, men vil i praksis kun komme til at gælde for Storbritannien.

Alt i alt er der tale om en god pakke, som jeg håber kan hjælpe premierminister Cameron til at vidne den kommende britiske folkeafstemning, og som samtidig kan lægge vigtige spor ud for en udvikling, der trækker EU i, hvad jeg vil betegne som vores retning. Der er bare det abernede, at det hele står og falder med, at det bliver et ja i Storbritannien den 23. juni. Det er i hænderne på den britiske befolkning, men jeg håber, det går sådan.

Kenneth Kristensen Berth mente, det lød som et spændende møde, der vil betyde noget for, hvilken retning EU fremover vil tage. Han havde dagen før haft en debat med udenrigsministeren i Folketingssalen om ambitionen om en stadig snævrere union, som Storbritannien har fået en undtagelse fra. Ville statsministeren eventuelt tilslutte sig den undtagelse i forbindelse med en kommende traktatændring? Og var han enig med David Cameron i, at det kun var første skridt i retning af en gennemgribende reform af EU-systemet? Betragtede statsministeren sig fortsat som Storbritanniens nære allierede?

Finn Sørensen spurgte, om statsministeren mente, at undtagelsen fra målsætningen om en stadig snævrere union ikke var nogen reel indrømmelse. I så fald var Enhedslisten enige med statsministeren. Formuleringen stod jo stadig i traktaten. Der var ikke lagt op til, at Storbritannien skulle have en generel undtagelse, eller til nogen traktatændringer. Storbritannien var stadig bundet af en traktat, der har det som overordnet målsætning. Han bad ministeren bekræfte, at der kun på to punkter blev lagt op til substantielle ændringer, der giver medlemslandene mere at skulle have sagt: indekseringen af børnechecken og tilbagerulningen af Metockdommen. Resten af aftalen – nødbremsen, f.eks. – så meget god ud, men forudsatte Rådets godkendelse. Der var ingen grund til at blæse aftalen op til noget, den ikke er. Ændringerne træder kun i kraft, hvis de bliver vedtaget i den sædvanlige lovgivningsproces. Han betragtede derfor Storbritanniens projekt som fugle på taget.

Statsministeren svarede Kenneth Kristensen Berth, at Danmark allerede stod uden for ambitionen om en stadig snævrere union, fordi Danmark havde nogle undtagelser, der lå til grund for Danmarks ratificering af historiske traktatændringer, og som kun kan ændres med opbakning fra den danske befolkning. Han opfordrede til ikke at lade sig styre af semantikken, men forholde sig til realiteterne. Det var allerede i nogle rådskonklusioner fra 2014 blevet klarlagt, at der findes mange veje frem i EU-samarbejdet. Danmark og Storbritannien var begge med på særlige vilkår.

Han var ikke enig med Finn Sørensen i, at det substantielle ved aftalen kunne reduceres til et spørgsmål om børnechecken og Metockdommen. Det røde kort til parlamenterne gør, at man kan skrue ned for tempoet i nogle beslutningsprocesser, hvis man mener, at nærhedsprincippet trædes for nært. Man forpligter systemerne til at føre byrderegnskab for små og mellemstore virksomheder, både bagudrettet, ved at Kommissionen forpligtes til at screene allerede eksisterende lovgivning, og fremadrettet ved at have et mere offensivt instrument, hvor man tager nærhedsprincippet alvorligt. Det var rigtigt, at aftalens ikrafttrædelse både er betinget af et britisk ja og en implementering efter de processer, der nu er. Det var derfor, det havde været afgørende at koordinere tæt med Europa-Parlamentet. På topmødet var formændene for de store grupper plus den liberale gruppe blevet konsulteret, og der var blevet givet tilsagn fra parlamentsformand Martin Schultz om en smidig proces.

Finn Sørensen medgav, at man kunne betragte det røde kort som et lille skridt i retning af at give de nationale parlamenter mulighed for at spænde ben for EU-lovgivning, som et antal medlemslande ikke bryder sig om. Der kunne også godt være resultater ved at lette

byrderne – men resultaterne kunne man frygte, når man ser Kommissionens rapport fra 2011, der handler om, at små og mellemstore virksomheder, som er det store flertal af EU's virksomheder, skal lettes for regler, der ellers kan forbedre lønmodtagernes sikkerhed og arbejdsmiljø. Det var fagbevægelsen bekymret for. Men der var ikke noget nyt i det. Rådet godkendte rapporten i 2011.

Peter Hummelgaard Thomsen delte statsministerens syn på det seneste topmøde. Noget af det positive ved, at Storbritannien er undtaget fra at gå efter en stadig snævrere union, er EU-landenes anerkendelse af, at Europa arbejder i mange forskellige hastigheder, og at ambitionen om, at alle løber i samme takt, ikke hænger sammen med virkeligheden. I det lange løb troede han det ville styrke fællesskabet. Hvad var strategien, hvis briterne stemte nej? Det lød ikke på den britiske udenrigsminister, de lige havde mødtes med, som om der var en. Og hvordan mente den danske regering at spørgsmålet skulle håndteres?

Statsministeren var enig i Peter Hummelgaard Thomsens vurdering af effekten af undtagelsen fra formuleringen om stadig snævrere union. Hverken Storbritannien, EU eller den danske regering havde en plan B til, hvis briterne stemmer nej. Han troede heller ikke, at en plan B var befordrende. Der var brug for, at Storbritannien tager stilling til, hvad de vil. Folkeafstemninger kan som bekendt gå begge veje. En del af aftalen er i Danmarks interesse. De elementer, der handler om, at EU fokuserer på det vigtige – det indre marked og styrkelsen af sin konkurrenceposition – ville man arbejde for uanset folkeafstemningen i Storbritannien. Hvad der ville ske, hvis Storbritannien melder sig ud, ville han ikke prøve at forudsige. Han håbede ikke, det ville ske. Det spændende at iagttage i Storbritannien nu var en mere alvorlig debat. Igennem flere år havde man diskuteret alt, hvad der var galt med EU, men nu må man tage stilling til EU på de foreliggende præmisser – og til alternativet. Her troede statsministeren stadig på et ja.

Migration

Statsministeren: For så vidt angår migration, havde vi på topmødet en statusdrøftelse, og der er ikke grund til at lægge skjul på, at der var forskellige holdninger til spørgsmålet om, hvordan vi kommer videre. Enkelte medlemslande ønsker, at vi lægger alle kræfter i at forhandle en aftale med Tyrkiet om at bremse tilstrømningen til Grækenland. Andre tør ikke satse alt på Tyrkiet. Det gælder bl.a. Østrig, som sammen med flere lande på det vestlige Balkan har iværksat en styrket grænsekontrol efter topmødet, men det lå ligesom allerede på bordet og gav også anledning til en del debat. Selv understregede jeg, at vi selvfølgelig skal have Tyrkiet til at levere på den aftale, vi allerede har indgået. Det siger sig selv. Der er vi bestemt ikke i mål. Vi skal presse på og have styr på grænserne, vi kan ikke længere tillade transit gennem Europa. Men der skal gøres andet og mere. Den generelle stemning er, at der er behov for ret hurtig handling. Foråret nærmer sig, og selv om vi i øjeblikket ser nogle tal, der er lidt lavere, end de har været, kan de næppe tilskrives effekterne af Tyrkietaftalen, men snarere årstidens vejrlig.

Det er i det lys, det er blevet besluttet, at afholde det uformelle topmøde allerede her den 7. marts. Der var også en terrorhandling i Tyrkiet to dage før topmødet, der forhindrede den tyrkiske premierminister i at være i Bruxelles som oprindeligt planlagt. Så diskussionen fortsætter på mandag, og derfor vil vi også gerne benytte lejligheden til at orientere udvalget om mødet, som i virkeligheden er to uformelle møder: først et møde med Tyrkiets premierminister, Ahmet Davutoğlu, og derefter et kort møde mellem EU's stats- og regeringschefer. Indtil videre lægges der ikke op til konkrete beslutninger eller tekster for mødet. Det hænger også sammen med, at der er planlagt et ordinært EU-topmøde den 17.-18. marts, altså allerede 10 dage efter dette møde, hvor temaet er på dagsordenen. Mødet med den tyrkiske premierminister skal først og fremmest bruges til at drøfte status for gennemførelsen af EU-Tyrkiet-handlingsplanen, og som jeg allerede har antydnet, er der ikke sket nok i det spor. Tyrkiet har gennemført visse elementer, men langt fra alle. Nedgangen i antallet af migranter skyldes formentlig primært årstiden og vejret, ikke en styrket tyrkisk indsats.

Der har været talt meget om, at EU-lande skulle tage en større kvote syriske flygtninge direkte fra flygtningelejrene i Tyrkiet, mod at Tyrkiet markant og varigt nedbringer den illegale tilstrømning fra Tyrkiet. Da Tyrkiet ikke ser ud til at være parat til at levere på den reduktion i tilstrømningen, ser det i øjeblikket ikke ud til at være en løsning, som har stor opbakning blandt medlemslandene. Den generelle stemning er, at der skal leveres fra tyrkisk side først. Derfor fortsætter forhandlingerne med Tyrkiet også i dagene frem mod topmødet. Som mine oplysninger er lige nu, er der desværre ikke megen fremdrift. Tyrkiet er optaget af krigen i Syrien og af de mange flygtninge og migranter, som strømmer ind i Tyrkiet, der som bekendt allerede er vært for over to millioner syriske flygtninge. Derfor vil min besked til Tyrkiet på mandag være, at de hurtigt og effektivt bør leve op til deres forpligtelser i henhold til EU-Tyrkiet-handlingsplanen. Samtidig er jeg ikke i tvivl om, at EU må tage flere midler i brug, hvis vi skal bremse tilstrømningen. Aftalen med Tyrkiet gør det ikke alene. Europa kan ikke holde til en tilstrømning af samme størrelsesorden som den, vi så sidste år. Vi kan ikke længere tillade, at migranter og flygtninge bare bliver vinket igennem Balkan og videre op gennem Europa. Der er nødt til at ske noget.

Østrig og landene på det vestlige Balkan har allerede taget skridt til at styrke grænsekontrollen væsentligt. De har indført begrænsninger i transitten. Østrig opererer med en daglig kvote på 80 asylansøgninger, og det har ført til en ophobning af flygtninge og migranter i Grækenland, og dermed en situation, som er blevet ret synlig, og som jeg også forventer vil blive drøftet på mødet mellem de 28 EU-lande umiddelbart efter topmødet med Tyrkiet. Der har været en del kritik af Østrig og af den styrkelse af grænsekontrollen, som er gennemført på Balkan. Jeg er selvfølgelig enig i, at vi skal søge fælleseuropæiske løsninger. Det er i længden det, der virker. Men jeg må helt ærligt sige, at jeg godt forstår, at Østrig er kommet til et punkt, hvor det ikke længere er en mulighed at vente. Og jeg tror faktisk også, at styrkelsen af grænsekontrollen på Balkan kan bidrage til at få situationen under kontrol og sende et signal til migranter om, at Europa ikke længere står åbent.

Det handler nu om at finde en bred europæisk aftale om, hvordan vi styrker grænsekontrollen på alle de ydre grænser og sikrer, at alle medlemslande respekterer Schengen- og

Dublinreglerne. Hvis vi kan gøre det, håber jeg, vi kan reducere transitten op igennem Europa markant de kommende måneder. Omvendt er der ingen tvivl om, at grænselukning på Balkan stiller Grækenland i en vanskelig situation, som skal ses på baggrund af, at Grækenland indtil nu har ladet langt størstedelen af flygtninge og migranter passere uhindret. Det går ikke længere. Derfor vil Grækenland i den kommende tid stå med et behov for bistand til at tage hånd om de mange migranter og flygtninge, som ikke kan komme videre. Men de står også med et stærkere incitament til at yde deres og passe på den ydre grænse. Vi skal støtte op om begge dele. Jeg har noteret mig, at Kommissionen i går fremlagde et forslag til et nødhjælpsinstrument, som kan anvendes i den sammenhæng. Vi bidrager gerne, og det gør vi allerede med personale til det arbejde som EU's grænseagentur, Frontex, udfører i Grækenland. Vi er også parat til at se på yderligere bistand, hvis der er behov for det, herunder humanitær bistand.

Det var nok, hvad jeg kunne sige om mødet på mandag. Som sagt har jeg ingen naiv forventning om et stort gennembrud eller en endelig løsning på situationen. Mødet handler i høj grad om status og om dialog med og pres på Tyrkiet, og så kommer der et ordinært møde den 17.-18. marts, som jeg i god tid forinden vil forelægge her. Jeg har det håb, at vi på det møde begynder at nærme os noget, der kan føre til, at der bliver truffet nogle beslutninger, som også påvirker den virkelige verden.

Kenneth Kristensen Berth mente ikke, EU havde haft en heldig hånd med migrationen. Dansk Folkeparti støttede egentlig Østrigs idé om kvote på 80 flygtninge om dagen, men Kenneth Kristensen Berth var ikke tryk ved, at de som følge deraf agtede at lade 3.200 mennesker rejse igennem om dagen. Det måtte da blive adresseret, for der var vel ikke juridisk belæg for det.

Han glædede sig over, at der ikke var opbakning til genbosætning. Dansk Folkeparti mente, at eventuel genbosætning måtte ses i forhold til FN-flygtningekvoten og dermed også i forhold til centrale parametre, som f.eks. integrationsparathed. Var statsministeren enig?

Kenneth Kristensen Berth opfordrede statsministeren til at være klar i spytet, når ophobningen af asylansøgere ved grænsen til Makedonien skulle drøftes. Løsningen var i hvert fald ikke at åbne porten, sådan som man havde gjort året før, da man var blevet træt af kedelige billeder og gav folk lov til bare at køre videre fra Budapest og op gennem Europa. Man kunne frygte, at nogle ikke havde is nok i maven til at holde grænsen ved Makedonien lukket.

Finn Sørensen spurgte, hvad statsministeren mente med "andet og mere". Hvordan vil man sikre grænsekontrollen og forhindre folk i at krydse grænser? Folk på flugt fra krig og tortur har det med at finde veje. Vil man lave en høj mur hele vejen rundt om EU? Statsministeren sagde, at Schengen skulle respekteres, men var Schengen og Dublinforordningen ikke allerede brudt sammen, fordi landene ikke følger de aftalte regler? Betød det, at man vil se Tyrkiet an, at man lukker for pengekassen, fordi Tyrkiet ikke har stoppet flygtningestrømmen som lovet?

Statsministeren sagde, det var en ret problematisk beslutning, Østrig havde truffet på vegne af alle nordligere beliggende lande om, hvor mange flygtninge, man synes man kan håndtere. Og hvad gør Østrig de facto, hvad stiller de op med flygtning nr. 81. 3.200 flygtninge om dagen er 1,1 millioner flygtninge om året. Det var dog ikke det aktuelle tal, for i kølvandet på den østrigske beslutning om at lægge et asylloft havde man sat en second line of defence op ved Makedonien, som i øvrigt var understøttet af Kommissionen med 10 mio. euro. Det måtte man huske, når man spørger om, hvorvidt man håndterer situationen på en anden måde end året før, hvor man bare lod folk komme. Nu, hvor man begynder at blive enige om et opgør med transitpolitikken, var det klart problematisk, hvis landene selv begynder at beslutte, hvor mange de vil tage imod, og hvor mange de vil lade være i transit. Han troede, at mandagens møde ville føre til en skærpet modstand mod den såkaldte wave through-politik. Østrigs beslutning og Balkans skærpede grænsekontrol giver også en ophobning i Grækenland. Det giver sagen en ny alvor, som statsministeren troede var nødvendig for at finde nogle rigtige løsninger. Det skaber et større engagement hos alle, for det historiske billede havde været, at selv om man taler om en europæisk udfordring, havde det været Benelux, Østrig, Tyskland og Norden, der havde siddet med alle problemerne, mens en lang række lande de facto var gået fri.

Statsministeren var helt enig med Kenneth Kristensen Berth i, at når man tager UNHCR-flygtninge ind frem for flygtninge, der selvvisiterer sig selv op gennem Europa, bliver det en mere kontrolleret proces. Man har langt bedre mulighed for at forholde sig til antallet på forhånd, fordi man ved, hvem det er, og hvad de har af familierelationer, end når en flygtning dukker op ved grænsen og viser sig at være far til fire. Man har mulighed for at se på deres integrationspotentiale. Når og hvis – han håbede når – det lykkes at lukke Europas grænser, vil der stadig være flygtninge i Europa. Man vil ikke vende ryggen til hele verden. Man vil hjælpe i nærområderne, og man har et UNHCR-ansvar. Man vil komme til at diskutere – også herhjemme – om ikke FN-flygtningekvoten skulle sættes i vejret.

Det var også et svar til Finn Jørgensen om, hvad han forestillede sig. Man er nødt til at forholde sig til den realitet, at en betydelig del af dem, der i øjeblikket kommer til Europa, ikke flygter fra krigen i Syrien. Han havde ikke det mest opdaterede tal, men omkring 30-40 pct. af dem, der krydser Europas ydre grænser, var syriske krigsflygtninge. I en periode havde Tyrkiet været gennemgangssted for folk, der ville til Europa, både pga. krig og fattigdom og ønsket om et bedre liv. Det skulle bringes under kontrol, for uanset om man kunne forstå intentionerne hos de enkelte mennesker om at flytte sig til et bedre liv, var det ikke håndterbart, og man var nødt til at have nogle sorteringsmekanismer. Schengen og Dublin var under en slags sammenbrud, og det skulle man tage alvorligt. Der lå en ikke ubetinget positiv evalueringsrapport om Grækenland og Schengen med 50 punkter til forbedring i Grækenland og nogle frister for dem. Der var også taget initiativer ved den makedonske grænse. Statsministeren håbede, alvoren ville tilskynde til at løse problemerne. Det ville ikke ske på mandagens møde, men der skulle snart ske noget. Vinterens vejrlig gav et pusterum, der måtte bruges til at finde nogle holdbare løsninger.

Finn Sørensen var enig i, at ingen lande skal tage imod alle, der banker på døren. Man er forpligtet af flygtningekonventioner, og det var det, man skulle forholde sig til. Det kræver, at man undersøger de tilkommende menneskers årsag til at ville ind i Danmark. Der måtte opbygges et apparat, så det kan foregå på legal vis. Hvis man kun bygger hegn, kommer folk ind alligevel og opholder sig i strid med reglerne. Hvordan ville statsministeren sikre legale veje for flygtninge og migranter, så de kan få deres sager vurderet?

Statsministeren var enig i, at der var brug for legale midler. Han talte ikke om kun at bygge hegn, men det kunne heller ikke nytte noget at udelukke, at hegn har en rolle at spille, hvis man vil beskytte sine ydre grænser. Hvordan skulle det fungere, at folk med et beskyttelsesbehov et sted i verden skulle kunne komme til Europa? Skal man kunne henvende sig ved alle EU-ambassader i verden, hvis man føler sig forfulgt, og så have retskrav på at komme til Europa? Det troede statsministeren ville eskalere tilstrømningen. Løsningen må bestå af flere ting: mere hjælp i nærområderne, så folk ikke må flygte videre, fordi deres børn ikke kan få mad eller komme i skole, og derudover må man få løst de grundlæggende konflikter ved at stille krav til landene i nærområderne. Det er det, man er i gang med at gøre over for Tyrkiet, der som det første fredelige land efter Syrien skal håndtere flygtninge på en måde, der ikke gør det nødvendigt at flygte videre. Tyrkiet skal passe på sin grænse, og Grækenland skal passe på EU's grænse. Europa skal vise gæstfrihed og huse et antal flygtninge, men det ville være langt bedre, hvis man selv fik indflydelse på, hvilke flygtninge man huser, og at det skete i en mere kontrolleret form end nu, hvor folk ikke bare flygter fra noget, men også til noget. Hverken Danmark eller Sverige er det første sikre land efter Syrien. Derfor må trafikken, som også består af folk uden beskyttelsesbehov, bringes til ophør. Det var opgaven – som er nemmere at beskrive end at løse.

Finn Sørensen sagde, at Enhedslisten var enig i, at man skulle arbejde for en del af de elementer, statsministeren nævnte, bl.a. styrkelsen af indsatsen i nærområderne. Men hvorfor så skære ned på udviklingsbistanden? Talte statsministeren om at hæve antallet af kvoteflygtningene? Der skulle jo meget mere til for at løse problemet end at fordoble de 500 kvoteflygtningen til 1.000. Hvad med at gøre noget mere ud af FN-sporet? I virkeligheden var der to steder, hvor man kunne aftale noget om kvoter og fordeling af flygtninge, der virker: EU og FN.

Statsministeren sagde, at det var et spørgsmål om, hvad det betyder, at noget virker. Hvis man mener, det er ensbetydende med at få flere flygtninge til, må man hæve kvoten, men det kommer ikke til at ske, samtidig med at man har en ukontrolleret folkevandring. Han og Finn Sørensen var kun enige på et meget overordnet plan. Det starter med kontrol ved de ydre grænser. Han var ikke naiv og troede ikke, man kunne lave en ydre grænse, der standsede samtlige flygtninge, men den massive folkevandring var man nødt til at få under kontrol. Det var en forudsætning for, at det overhovedet gav mening at diskutere UNHCR-flygtningekvoten. I år var prognosen 25.000 flygtninge. Om udviklingsbistanden sagde han, at Danmark er blandt de fem lande i verden, der efterlever FN's målsætning om at yde 0,7 pct. af BNI – og Danmark var vist endda oppe på 0,71. Man har givet udviklingsbistanden et design, der placerer Danmark i top fem, hvad humanitær bi-

20. Europaudvalgsmøde

stand i Syrien angår, og de tilsagn man har givet ved Syrienkonferencen i London ligger også ganske pænt. Udfordringen er ikke, at Danmark skal gøre mere, men at få andre lande til at følge trop.

Mødet sluttede kl. 15.35.